

ЪРСКИН КОЛДУЕЛ ТЯ СЕ КАЗВАШЕ АМИЛИА

Превод от английски: Кръстан Дянков, 1980

chitanka.info

Нищо друго не ми остава да направя. Повече не мога да живея. В това напрежение не бих могла да издържа нито ден повече.

Омъжена съм от две години и никога в целия свят не ми е бил по-скъп, отколкото ми беше Рей от първия ден на съвместния ни живот. Не мога да си представя, че е могъл да ми бъде по-предан, а и аз се радвам, че той е единственият мъж, когото истински съм обичала. Никога, никога, никога не бих могла да обичам друг тъй, както обичам Рей. Но стават вече две години, откакто живея в постоянна мъка, не мога нито ден повече да изтърпя.

За всичко, което ми се случи, сама съм си виновна. Рей няма никаква вина. Той дори не знае нищо. Виновна съм си само аз.

Как не се мъчих през цялото време — и денем, и нощем, — дано склоня Уолтър Гринуей да ме остави на мира, та повече да не мамя Рей. Не помня вече колко пъти падах на колене, молах го да ме остави, но Уолтър не искаше и да чуе. Щом се опитам да го заговоря за това, заплашва ме, че щял да ме издаде на мъжа ми. Рей винаги е казвал, че ако някога го измамя, ако ме хване в изневяра, ще ме напусне, и аз зная, че ще го направи. Толкова го обичам, че всичко на света бих сторила да го задържа. Не искам да лъжа Рей; това е последното нещо на тоя свят, което бих направила. Искам да му бъда вярна, защото е Рей, защото ми е съпруг. И се мразя, няма миг от деня, в който да не се мразя за това, което извърших.

Преди четири години, когато бях на двацет и три, постъпих на работа в службата на Уолтър като книговодителка. Току-що бях завършила търговския колеж. Беше две години преди да се оженим с Рей Хемънд. Уолтър беше комисионер на търговци с етерични масла и държеше малка посредническа кантора на втория етаж в една постройка от червени тухли близо до брега, между реката и площад Джексън. Прекарал целия си живот в Ню Орлеан, Уолтър беше по него време на трийсет и четири, наследил борсовото посредничество след смъртта на баща си. В тази част на града имаше много комисионери и борсови дружества, тъй като се намираше само няколко преки от складовете и доковете на Мисисипи.

Уолтър беше ерген и живееше в апартамент на третия етаж в същата постройка. Беше голямо, просторно жилище, с чудесен изглед към реката, с широка веранда с железен парапет над площада. Елегантен и красив, Уолтър беше висок, с изправена фигура. Косата му

бе много черна, по-черна и от моята, а очите му — ясни и блестящи. Все ми се струваше, че никак няма да е трудно за кое да е момиче да се влюби в него и сигурно много са се влюбвали. Самата аз не веднъж съм била готова да се влюбя и често се питах какво би станало с мен, ако наистина го обикна. Няколко пъти в седмицата, след работа, се качвах в апартамента на Уолтър на третия етаж и понякога, вместо да се прибера у дома в Джентили, където живеех с майка си и малката ми сестра, оставах при него цяла нощ. В ония дни всеки път, когато оставах при Уолтър, бях готова на драго сърце да приема да се оженим, стига да беше поискал. Но той не поиска — само безброй пъти повтаряше, че съм била достатъчно хубава, за да задоволя всеки мъж, че предпочитал мен пред всяко друго момиче от тия, които познавал.

През първата година, преди да се запозная с Рей, Уолтър цяло лято ме водеше в празнични дни до Билъкси и Гълфпорт, до Пас Крисчън, возехме се с платноходка в залива, излежавахме се на плажа в лунните нощи. Бях щастлива тогава, защото схващах колко самотна съм била, преди да се сближа с Уолтър. Той беше първият мъж, когото желаех, първият мъж, с когото ми се любеше, и може би по тази причина нищо от онова, което вършехме, не ми се струваше нередно. Сигурна бях, че някой ден, рано или късно, той ще поиска да се оженим и когато бивахме заедно, все се надявах да каже това. Но той нито един път не ми направи предложение.

— Уолтър — попитах го една нощ на плажа в Билъкси, — твоите братя и сестри всичките ли са женени?

— И тримата, миличка, се ожениха и подредиха рано-рано — той се засмя. — Но аз винаги съм бил по-различен. Отде да знам, може да не съм създаден за такъв живот. И досега тия неща ми се струват чужди.

— И така ли смяташ да живееш, Уолтър? — попитах го.

— Точно така, миличка — в гласа му прозвуча непогрешима нотка. — Свикнал съм да получавам всичко тъй, както ми се ще.

Година по-късно се запознах с Рей Хемънд и само седмица след запознанството ни той поиска да се оженим. Рей беше мил, щедър, внимателен и от самото начало реших, че никога няма да съжалявам, ако се омъжа за него. Не беше хубавец като Уолтър и не можеше да си позволи да носи скъпи дрехи, но ми допадаше повече от всеки, когото познавах. Работеше в едно застрахователно дружество и разправяше,

че след няколко години щял да може и двама ни да издържа, а по-нататък още двама, че и трима. Разбрах, че иска деца, аз също исках. Настояваше да остана на работа, докато дойде време за първото дете. Тогава Рей беше на двацет и осем и се надяваше след още две години да го направят помощник-управител на застрахователната служба.

— За година-две ще си стъпим на краката — казваше той уверено — и след това вече няма да има защо да работиш нито ден повече. Това поне мога да ти обещаю. Имай търпение и ще видиш.

— Нямам нищо против да работя, Рей — отвръщах аз, — но искам да стъкмя дом и ще напусна в деня, в който кажеш.

— Ще се постарая да не чакаме дълго това време — уверяваше ме той. — Сега по-голям стремеж в живота си нямам.

Когато на следния ден разказах на Уолтър какво смятам да сторя, той ми каза да правя, каквото съм решила и щом толкова искам, да се омъжа за Рей, но той нямало да се откаже от мен и щял да ме чака след работа пак да ходя при него както през двете години дотогава. Не можах да повярвам, че наистина мисли това, което казва, и тъй като бях вече много влюбена в Рей, оженихме се. Веднага заминахме за една седмица на сватбено пътешествие до Флорида. Бях толкова щастлива с Рей, че забравих и Уолтър, и онова, което очакваше от мен.

Първия ден, когато се върнах на работа след приказната седмица с Рей във Флорида, Уолтър ми заръча да го чакам в апартамента му, вместо да си отида в пет и половина. Разплаках се, как не се мъчих да му обясня, че обичам Рей и не искам да му изменям. Тъй се обърках, че не знаех какво да правя. В началото Уолтър ми се смя, подиграваше се на верността ми. После, когато продължавах да го моля да ме пусне, той се разгневи и заплаши, че ако не постъпя по волята му, щял да обади на Рей за двегодишната ни връзка. Може би трябваше да му дам да разбере, че ми е все едно дали ще каже на Рей и тогава може би всичко щеше да тръгне другояче. Или пък трябваше да призная на Рей, че съм живяла с Уолтър. По това време, струва ми се, Рей щеше да ми прости, защото толкова силно се обичахме, че, струваше ни се, нашият меден месец вечно ще продължи. И в двата случая щях да се откажа от службата си в кантората на Уолтър и щях да намеря работа другаде. Но се страхувах от Уолтър Грийнуей. Страхувах се от това, което би станало, ако откажех да отида при него в апартамента му; и тъй в пет и

половина, вместо да се прибера у дома при Рей, качих се на третия етаж.

Уолтър приготви по един джин-физ, седнахме и дълго време се гледахме. Беше лято, топло, от време на време откъм Залива през отворените прозорци появяваше ленив бриз. Мислех за Рей, за малката къща, която бяхме наели. Виждах го как ме чака у дома, знаех колко мъчно ще му бъде, ако разбере къде съм и защо съм там. И тук вече не успях да сдържа сълзите си.

— Няма смисъл да почваш, миличка — рече Уолтър след малко. Седна до мен, обгърна ме с ръце и ме целуна. Доця ми се да окажа съпротива, да го отблъсна, но знаех колко е безсмислено да опитвам. Беше свикнал да получава от мен винаги това, което иска, и познах, че на всяка цена е решил да получава и занапред моята любов. В този миг бях тъй безсилна и размекната от страх и злощастие, че се чувствах напълно безпомощна. Когато най-сетне отворих очи, наоколо вече се смрачаваше. Лежах и хълцах още дълго. По-късно чух Уолтър да казва:

— Всичко ще се оправи, миличка, ей сега ще се почувствуващ по-добре. Не си такова момиче, дето ще поиска да сложи край на всичко между нас. Не се познаваме от вчера, че да правим сега такива неща. Тъй можем да продължаваме вечно, нали сама знаеш?

— Не зная, не зная! — извиках аз. — Зная само, че искам да си ида. Моля ти се, Уолтър, пусни ме!

— Сега си развълнувана, мила. Успокой се и ще ти стане по-добре.

— Ще кажа на Рей, всичко ще му кажа, още щом се върна у дома.

— Ако му кажеш, това ще е последният ти разговор с него, защото повече няма да го видиш. Помисли!

Усетих как цялата се разтърсвам и безсилно заплаках:

— Боже мой, господи...

Уолтър ме остави и отиде в другия край на стаята.

— Ще приготвя още по един джин — чух го да казва от там. — Помага.

Когато се прибрах нея нощ у дома в десет часа, поисках да разкажа на Рей всичко, което ми се случи, да го помоля за прошка и за помощ. Той веднага разбра колко съм развълнувана и поиска да му обясня причината за това мое състояние. Прегърна ме, притисна ме, но дори и когато се сгуших до него, все не можех да се реша да му

разкажа. Спомнех ли си заплахата на Уолтър, обземаше ме страх, че с Рей може да се случи нещо лошо. Знаех, че веднъж, в спор за някаква жена, Уолтър бе убил човек и се боях да не би сега и на Рей да му се случи нещо.

Затова не казах на Рей; не му казах и следващия път, когато бях при Уолтър. И така, цели две години продължавах да ходя при Уолтър всеки път, щом ме повика. А това ставаше поне веднъж в седмицата, понякога по два и дори по три пъти. Рей вярва, че тия нощи работя до късно в службата и не мисля, че подозира каква е причината да се прибирам толкова късно.

Откакто сме се оженили, две години вече, Рей все говори как ще си имаме дете, а аз все чаках досега, надявайки се всеки ден, че Уолтър ще ме остави. Рей вече е повишен, направиха го помощник-управител в неговия отдел и получава тройно по-голяма заплата от деня, в който се венчахме. Напоследък няколко пъти подхвърля, че според него вече било крайно време да напусна работа. Легнала будна в мрака до Рей, всяка нощ все се надявам и се моля Уолтър да си намери някоя друга, която да желае повече от мен. Но седмиците минават една подир друга, нищо не се променя и той продължава да разправя, че съм била най-привлекателната жена, която познавал, а пък аз съм бременна и не съм сигурна чие дете нося. Обичам Рей твърде много, за да му позволя да мисли, че е баща на едно дете, за което аз самата никога не бих могла със сигурност да кажа негово ли е, или на Уолтър. И до края на живота си, колкото и да обичам детето, което съм родила, ще страдам и ще бъда нещастна заради Рей.

Сега вече е много късно отново да моля Уолтър да ме освободи от работа и повече да не се виждаме, защото дори и да се откаже от мен, аз никога няма да разбера дали той или Рей е баща на детето.

Сега и на Рей не мога да кажа, не мога да му искам прошка — дори и да ми прости, все ще живеем в тази ужасна несигурност. Защо не му казах за Уолтър още преди две години? Трябваше да му го кажа още оня ден, когато се върнах на работа след сватбеното ни пътешествие, дори много преди това трябваше да му кажа. Точно тъй трябваше да постъпя. Но сега е много късно, о, колко късно е сега!

Страдам от това, което съм извършила, а сега, когато ще имам и бебе, не мога да понеса мъчението си нито ден повече.

Остава ми само едно. Просто не бива повече да живея. Длъжна съм да взема решение и да сторя каквото съм намислила. Как бих могла още една утрин да се събудя и с това ужасно чувство да живея още един ден? За всички ще бъде по-добре. За Рей ще бъде по-добре.

Може да има и друг изход, но сега нищо не ми идва на ум. Мислих, мислих, додето накрая умът ми отказа да мисли. Длъжна съм да се реша и да извърша каквото съм намислила.

... Аз се казвах Амилия.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.